

Arrest

nr. 113 408 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 maart 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 maart 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 mei 2013.

1.3. Op 30 mei 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R.(...) K.(...), bent een twintigjarige Afghaanse jongevrouw van Hazara-origine die het isma'ilisme aanhangt. U bent geboren in het dorp Shologto gelegen in het district Dane Ghuri, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Baghlan. U leefde samen met uw ouders en uw jongere zus. Uw twee oudere zussen waren gehuwd en woonden in bij hun man in uw dorp. Op 5 februari 2013 huwde u in de stad Karachi gelegen in Pakistan met uw echtgenoot M.(...) S.(...) A.(...) (O.V. 7.680.390). Uw echtgenoot die eveneens asiel aanvraagt in België, werd in Italië erkend als vluchteling en geniet verblijfs- en vestigingsrecht in Italië.

Ongeveer een jaar voor uw vertrek werd u verloofd met uw huidige echtgenoot die op dat moment een tijdje in Pakistan verbleef. Een tijdje later werd uw buur commandant D.(...) K.(...) verliefd op u. Hij vroeg uw hand aan uw vader. Uw vader antwoordde hem dat u reeds was verloofd. Enige tijd later werd uw broer B.(...) vermoord. U weet niet of dit door de commandant was of door iemand anders. Hierop kwam de commandant opnieuw uw hand vragen en ditmaal met een bruidsschat van 50.000 dollar. Uw vader ging ditmaal wel akkoord en dwong u met de commandant te huwen. U weigerde. U zei uw vader dat u amper twintig jaar was terwijl de commandant vijftig jaar was. Bovendien was u reeds verloofd. Hierop sloten uw vader en de commandant u op in een vrije kamer tussen het huis van de commandant en het huis van uw vader in. U werd geslagen, geschopt en bewerkt met een mes. U zat drie à vier dagen opgesloten in deze kamer. Op één van die drie à vier dagen hoorde uw kleine broer uw vader zeggen dat indien u die dag niet huwde met de commandant u door hem vermoord zou worden. Uw kleine broer verwittigde uw verloofde die naar uw geboorteregio kwam om u op te pikken. U werd bevrijd uit de kamer met behulp van uw kleine broer en werd geleid naar een naburig dorp waar uw verloofde u stond op te wachten. Hij nam u mee naar Pakistan. Op 5 februari 2013 huwde u met M.(...) S.(...) A.(...) (O.V. 7.680.390) in de stad Karachi. Op 12 februari 2013 vroeg u bescherming in dezelfde stad in een kantoor van UNHCR. Na een tijdje werd u, door een vriend van uw echtgenoot, op de hoogte gebracht van het feit dat uw vader en de commandant naar jullie op zoek waren. Hierna beslisten jullie om het land te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan eind februari 2013. Uw man reisde u ongeveer een maand later achterna. U kwam aan in België op 25 maart 2013 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw vader en de commandant. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een UNHCR-certificaat en enkele documenten over uw gezondheid.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de versie van uw problemen die u geeft tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op fundamentele wijze verschilt met de versie die u geeft tijdens het gehoor op het CGVS. Het verschil zit hem vooral in de rol die u uw vader toebedeelt in dit hele verhaal. Zo is het vreemd dat uw vader bij uw versie op de DVZ aan uw kant staat en u in de mate van het mogelijke probeert te beschermen tegen de commandant (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). U verklaarde dat uw vader het huwelijk weigerde omdat uw vader de commandant te oud achtte en omdat u reeds verloofd was met iemand anders (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Het feit dat uw vader hem te oud achtte, geeft de indruk dat hij wel degelijk begaan was met uw welzijn. Op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader initieel zijn verzoek weigerde omdat u reeds verloofd was met uw huidige man maar dat uw vader van gedacht veranderde toen de commandant een grote bruidsschat wou geven (CGVS p. 7) U verklaarde hier zelfs over dat uw vader meer waarde gaf aan het geld dan aan uw welzijn (CGVS p. 7). Hier kan men dus reeds een eerste discrepantie ontwaren tussen uw versie op de DVZ en uw versie op het CGVS. Daar waar uw vader bij de versie op de DVZ het huwelijk weigert omwille van uw welzijn en u blijft steunen doorheen uw vluchtrelaas (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) is hij bij uw versie op het CGVS een vader die meer bezorgd is om geld dan om het welzijn van zijn dochter. Tijdens de versie op het CGVS gaat uw vader zelfs nog verder en sluit hij u samen met de commandant op in een kamer en mishandelt uw vader u met een mes (CGVS p. 8). Uw versie over

deze episode van uw vluchtrelaas klinkt echter helemaal anders tijdens het gehoor bij de DVZ. Daar verklaart u dat uw vader in de klappen deelde en dat u werd meegenomen door uw vervolgers (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5.). **Opnieuw is uw vader bij de versie die u gaf bij DVZ een persoon die u steunt, te goedertrouw is en mede-slachtoffer is van de hele ontwikkeling terwijl hij bij de versie op het CGVS u mishandelt met een mes (CGVS p. 8).** Daarna verklaarde u bij de DVZ dat uw vader uw toenmalige verloofde verwittigde van de hele situatie en dat u daarna werd bevrijd (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Bij uw versie op het CGVS is het uw kleine broer die uw man achter de rug van uw vader verwittigt die u op dat moment bedreigd gedood te worden door de commandant als u niet met hem huwt (CGVS p. 7). **De discrepantie van de rol die u uw vader toebedeelt in de versie bij de DVZ en die op het CGVS wordt opnieuw bevestigd. Het verschil in de handelingen van uw vader in de twee versies is zo fundamenteel dat het de geloofwaardigheid van uw problemen totaal ondermijnt.**

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u zo weinig weet over de commandant door wiens huwelijksvoorstel u drie à vier dagen mishandeld werd door uw eigen vader en door wiens toedoen u uw land halsoverkop moest ontvluchten. U verklaarde over de commandant hij werkte met de taliban, ik weet niet tot wie hij behoort (CGVS p. 6). Uw verklaring hiervoor is dat u een ongeschoold meisje bent die geen onderzoeken doet en dat uw kleine broertjes en uw vader hierover niet spraken (CGVS p. 6). Dit is echter geen excuus. U verklaarde immers dat hij zeer machtig was door zijn connectie met een talibanleider en iemand anders die invloedrijk was waarvan u de naam niet kent (CGVS p. 8). Er werd dus wel degelijk over hem gesproken bij u thuis. Daarenboven blijkt dat hij uw buur is (CGVS p. 6 en 8). Het is dus moeilijk zich voor te stellen dat er nooit over zo'n invloedrijke commandant die naast uw deur woont, gesproken werd. Bovendien had u nadat de feiten zich hadden afgespeeld en u reeds in veiligheid was voldoende tijd en kansen gekregen om meer te weten te komen over deze man via gesprekken met uw moeder (CGVS p. 6). Zelfs het antwoord op de vraag of uw vader nog contact had gehad met de commandant na uw vlucht uit Afghanistan, moet u schuldig blijven (CGVS p. 6). Van een asielzoeker mag echter een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. **Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Vervolgens lijkt uw vluchtverhaal onmogelijk te kunnen kloppen volgens de wetten van tijd en ruimte. Zo verklaarde u dat u drie à vier dagen opgesloten zat (CGVS p. 5 en 7). Tijdens één van deze drie à vier dagen zou de commandant gezegd hebben dat hij u diezelfde dag nog ging vermoorden als u niet akkoord zou gaan met het huwelijk (CGVS p. 7). Hierop zou uw kleine broer uw man verwittigd hebben die u binnen die drie à vier dagen kwam bevrijden (CGVS p. 7). U verklaarde hierover dat u dacht dat uw man zich op dat moment in Pakistan bevond (CGVS p. 3 en 9) wat hem theoretisch gezien met enige haast en spoed de mogelijkheid had gegeven u in deze korte tijdsspanne te bevrijden. Uit de verklaringen van uw man blijkt echter dat hij zich op dat moment in Italië bevond (gehoorverslag echtgenoot p. 12). Met dit in het achterhoofd wordt het zeer moeilijk om zich op die korte tijdsspanne via Pakistan naar Afghanistan te begeven en u te bevrijden. Het wordt al helemaal onmogelijk als uw man verklaart dat hij eerst een visum voor Pakistan moest aanvragen in Italië alvorens hij naar Afghanistan kon afreizen (gehoorverslag echtgenoot p. 10). **Deze vaststellingen doen ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen.**

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat u niet helemaal duidelijk kan maken hoe u wist dat uw vader en de commandant jullie op het spoor waren gekomen in de stad Karachi in Pakistan. U verklaarde hierover dat een vriend van uw echtgenoot die in Karachi woont (CGVS p. 9) werd benaderd door uw vader en de commandant die op zoek waren naar jullie (CGVS p. 8 en 9). U kan echter niet verklaren hoe uw vader en de commandant u en uw echtgenoot op het spoor waren gekomen. De zus van uw echtgenoot had tijdens het regelen van de verlovingsceremonie gezegd dat uw verloofde in Pakistan woonde maar had niet gepreciseerd waar (CGVS p. 9). U verklaarde ook niet op de hoogte te zijn geweest of iemand anders wist van jullie vlucht naar Karachi (CGVS p. 9). **Het is dus weinig geloofwaardig dat uw vader en de commandant op goed geluk Pakistan afreizen om jullie te vinden en per toeval in de miljoenenstad Karachi een vriend van uw echtgenoot ontmoeten. Indien we er toch vanuit zouden gaan dat uw vader en de commandant jullie via via hadden kunnen opsporen in Karachi is het weinig waarschijnlijk dat u zich niet meer vragen stelt over hoe uw vader te weten zou zijn gekomen waarheen jullie waren gevlucht.**

De vaststelling dat uw versie bij de DVZ op fundamentele wijze verschilt met die van op het CGVS, dat u weinig weet over de commandant door wie u het land bent ontvlucht en de ongeloofwaardige verklaringen over de snelle komst van uw man vanuit Italië naar Pakistan toen hij verwittigd werd dat u opgesloten zat, samen met de vaststelling dat u onvoldoende kan verklaren hoe uw vader en de commandant jullie op het spoor kwamen in Karachi, tonen aan dat uw problemen in

Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Het feit dat uw echtgenoot M.(...) S.(...) A.(...) (O.V. 7.680.390) de vluchtelingenstatus reeds werd toegekend in Italië heeft geen uitstaans met de problemen die u inroept om hier in België in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus en beïnvloedt bijgevolg ook de bovenstaande conclusie niet. De Italiaanse wet biedt wel de mogelijkheid om gezinshereniging aan te vragen die u indien goedgekeurd dezelfde rechten geven als uw man als vluchteling in Italië (zie toegevoegde informatie: administratief dossier).

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen deze beslissing niet beïnvloeden. De medische documenten bevestigen enkel dat u last heeft gehad van hyperventilatie. Gezien het feit dat dit uw gehoor niet heeft beïnvloed en dat het geen aantoonbare band heeft met de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van subsidiaire bescherming gezien er geen geloof gehecht wordt aan uw asielrelaas worden ze ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Het UNHCR-document bevestigt enkel dat u een aanvraag heeft ingediend tot bescherming in Karachi en dat die aanvraag wordt onderzocht maar doet geen uitspraak over de toekenning van de vluchtelingstatus.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen kan het litteken dat u heeft op uw handen (CGVS, p.8) evenmin de de bovenstaande beslissing beïnvloeden. Er is immers geen aantoonbare band tussen het litteken en de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse asielzoekers door het CGVS ook een beschermingsstatus toegekend worden in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet, omwille van de algemene veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Dahane Ghuri te worden beoordeeld.

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse van 21 maart 2013) blijkt dat er geen veiligheidsincidenten gemeld worden in het district Dahane Ghuri, er kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te

worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Dahane Ghuri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dahana Ghuri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Dahana Ghuri aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat R.(...) K.(...) gehuwd is met een Afghaanse man die de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoekster in een eerste onderdeel – met betrekking tot de weigering van de erkenning als vluchteling – een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster meent dat haar verklaringen geloofwaardig en niet in strijd met algemeen gekende feiten zijn en zij besluit dat zij de gegrondheid van haar vrees voor vervolging voldoende aannemelijk heeft gemaakt zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had dienen te besluiten tot de erkenning van haar vluchtelingenstatus.

In een tweede onderdeel – met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Zij wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan haar afkomst uit het district Dahane Ghuri in de provincie Baghlan en betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Baghlan een terugkeer naar haar geboortestreek niet in de weg zou staan. Verzoekster meent dat de evolutie van de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan in 2012 bezwaarlijk een gunstige evolutie kan worden genoemd en dat het, gelet op de objectieve gegevens in het administratief dossier, niet redelijk is dat het Commissariaat-generaal tot conclusie komt dat een veilige terugkeer naar haar district van afkomst gegarandeerd is. De wegen naar Baghlan kunnen niet als veilig worden beschouwd en een terugkeer naar Dahane Ghuri is een risicovolle onderneming, aldus verzoekster, die hier aan toevoegt dat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade vereist en niet een retrospectieve. De evolutie in het jaar 2013 werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betrokken in haar informatiebronnen zodat het onduidelijk is of de ongunstige evolutie zich voortzet in het jaar 2013, dan wel of er opnieuw een evolutie in gunstige zin is ontstaan. De informatiebronnen waarop het Commissariaat-generaal zich baseert zijn volgens verzoekster aldus onvolledig en niet afdoende recent om het concrete risico in haar hoofde om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te beoordelen. Gelet op haar identiteit, haar nationaliteit, haar hoedanigheid van burger en haar regio van afkomst, gegevens welke niet worden betwist, meent verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) de versie van haar problemen die zij geeft tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op fundamentele

wijze verschilt met de versie die zij geeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en vooral het verschil in de handelingen van haar vader in de twee versies zo fundamenteel is dat het de geloofwaardigheid van haar problemen totaal ondermijnt, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (ii) het weinig aannemelijk is dat zij zo weinig weet over de commandant door wiens huwelijksvoorstel zij drie à vier dagen mishandeld werd door haar eigen vader en door wiens toedoen zij haar land halsoverkop moest ontvluchten, (iii) haar vluchtverhaal onmogelijk lijkt te kunnen kloppen volgens de wetten van tijd en ruimte, zoals wordt toegelicht, (iv) zij niet helemaal duidelijk kan maken hoe zij wist dat haar vader en de commandant hen op het spoor waren gekomen in de stad Karachi in Pakistan, het weinig aannemelijk is dat haar vader en de commandant op goed geluk Pakistan afreizen om hen te vinden en per toeval in de miljoenenstad Karachi een vriend van haar echtgenoot ontmoeten en het, indien er toch vanuit zou worden gegaan dat haar vader en de commandant hen via via hadden kunnen opsporen in Karachi, weinig waarschijnlijk is dat zij zich niet meer vragen stelt over hoe haar vader te weten zou zijn gekomen waarheen zij waren gevlucht, (v) het feit dat haar echtgenoot de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië geen uitstaans heeft met de problemen die zij oproept om hier in België in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, (vi) de door haar voorgelegde documenten deze beslissing niet kunnen beïnvloeden daar de medische documenten enkel bevestigen dat zij last heeft gehad van hyperventilatie, hetgeen haar gehoor niet heeft beïnvloed en geen aantoonbare band heeft met de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de bepalingen van subsidiaire bescherming gezien er geen geloof gehecht wordt aan haar asielrelaas en het UNHCR-document enkel bevestigt dat zij een aanvraag heeft ingediend in Karachi en dat die aanvraag wordt onderzocht maar geen uitspraak doet over de toekenning van de vluchtelingenstatus, (vii) gelet op de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen, ook het litteken dat zij heeft op haar handen de bovenstaande beslissing niet kan beïnvloeden en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in het district Dahana Ghuri actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Dahana Ghuri geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat haar relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken op fundamentele wijze zou verschillen van haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst verzoekster erop dat zij tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijuit heeft kunnen spreken maar dat haar herhaaldelijk werd gewezen op het feit dat ze kort en samenvattend haar relaas diende te vertellen en dat ze naderhand wel de tijd zou krijgen om haar relaas gedetailleerd en genuanceerd te vertellen. Verzoekster meent dat het dan ook niet redelijk is om vermeende tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst en de verklaringen zoals afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als basisargument aan te halen in een weigeringsbeslissing. Zij stelt dat haar aan het begin van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal niet werd gevraagd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, noch of zij voorafgaandelijke opmerkingen of vragen had, zodat haar niet de gelegenheid werd geboden om melding te maken van fouten en nuanceverschillen in de vragenlijst. Vervolgens citeert verzoekster wat er staat genoteerd in de vragenlijst, waaruit volgens verzoekster kan worden afgeleid dat haar verklaringen niet volledig zijn. Zij verduidelijkt dat de zin 'Ik was...' er ofwel op duidt dat men haar niet heeft laten uitspreken, ofwel dat haar verklaringen op een onzorgvuldige wijze werden genoteerd. Verzoekster stelt dat haar vader in eerste instantie het huwelijk met de commandant weigerde omdat deze persoon te oud was voor haar en zij reeds verloofd was.

Naderhand is de houding van haar vader gewijzigd. De moord op haar broer, de dreigementen van de commandant en de grote bruidsschat die werd aangeboden 'overtuigden' haar vader om akkoord te gaan met het huwelijk en om haar te dwingen om in het huwelijk te treden, aldus verzoekster, die hieraan toevoegt dat haar vader bezorgd was om haar welzijn maar dat hij omwille van al deze drukingsmiddelen genoodzaakt was om de commandant te gehoorzamen en zodoende haar eveneens te laten gehoorzamen. Haar vader wilde immers niet nog meer slachtoffers in zijn gezin en verplichtte haar daarom om met de commandant te huwen. Haar vader duldde haar halsstarrige ongehoorzaamheid niet en is over de rooie gegaan. Verzoekster herhaalt dat haar tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet de tijd werd geboden om meer uitleg te geven over de gewijzigde houding van haar vader. Wat na *'Ik was'* volgde werd niet genoteerd maar mogelijks was dit bijvoorbeeld *'Ik was ongehoorzaam en mijn vaders gedrag wijzigde.'* Voorts ontkent verzoekster met klem dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou vermeld hebben dat haar vader haar verloofde verwittigde. Zij kon immers geen steun meer van haar vader verwachten. Verzoekster meent dan ook dat de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen de vragenlijst en de verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal niet voldoende draagkrachtig zijn om haar geloofwaardigheid te ondermijnen.

Verzoekster overtuigt geenszins. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoekster ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien zij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop zij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster heeft nagelaten dit te doen en dat zij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Zij verklaarde hierbij dat het verslag haar werd voorgelezen in het Dari, dat zij niets meer aan haar verklaringen wenste toe te voegen en dat zij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 4). Verzoekster komt dan ook niet verder dan het uiten van blote beweringen waar zij in het verzoekschrift stelt dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet vrijuit heeft kunnen spreken en waar zij laat uitschijnen dat zij er haar relaas niet volledig heeft kunnen uiteenzetten. Dat haar aan het begin van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal niet werd gevraagd of het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was, noch of zijn voorafgaandelijke opmerkingen of vragen had, neemt overigens niet weg dat haar raadsman hieromtrent opmerkingen had kunnen formuleren indien hij van oordeel was dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet naar behoren was verlopen of dat verzoeksters verklaringen op foutieve of op onzorgvuldige wijze werden genoteerd. Hij maakte bij aanvang van het gehoor immers tevens opmerkingen omtrent de gehanteerde manier van tolken op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, opmerkingen welke tevens in het verslag werden opgenomen (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Pas op het einde van het gehoor, nadat verzoekster werd geconfronteerd met de strijdigheid van haar verklaringen met de gezegden voor de Dienst Vreemdelingenzaken, suggereerde haar raadsman dat er bij het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijks misverstanden zouden zijn ontstaan 'door verschillende talen' (administratief dossier, stuk 3, p. 10). Verzoeksters verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Uit de lezing van de vragenlijst kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat er zich bij het invullen ervan communicatie- of vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Daarnaast kan uit het loutere feit dat de zinsnede *'Ik was...'* niet verder werd aangevuld niet zonder meer worden geconcludeerd dat men verzoekster niet zou hebben laten uitspreken, noch dat haar verklaringen op een onzorgvuldige wijze werden genoteerd. Een andere mogelijkheid is immers dat verzoekster zelf deze zin niet heeft afgemaakt, hetgeen ook op die manier letterlijk in het verslag werd opgenomen. Zo verzoeksters verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig in het verslag zouden zijn weergegeven zoals wordt voorgehouden in het verzoekschrift, mag overigens worden verwacht dat zij duidelijk en precies kan zeggen wat zij na *'Ik was'* verder heeft verklaard in plaats van een voorbeeld te geven van wat zij mogelijks zou kunnen hebben gezegd. Voorts is ook het louter ontkennen voor de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde verklaringen te hebben afgelegd daar deze niet te rijmen vallen met verzoeksters latere verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet dienstig om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen te ondergraven.

Tot slot benadrukt de Raad dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van haar plicht tot medewerking, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij van bij de aanvang van de asielpcedure alle

essentiële elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreffen haar verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal niet een meer gedetailleerde en meer genuanceerde versie van haar relaas doch verschilt de versie van haar problemen die zij gaf tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op fundamentele wijze met de versie die zij gaf tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct opgemerkt als volgt: “(...) *Het verschil zit hem vooral in de rol die u uw vader toebedeelt in dit hele verhaal. Zo is het vreemd dat uw vader bij uw versie op de DVZ aan uw kant staat en u in de mate van het mogelijke probeert te beschermen tegen de commandant (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). U verklaarde dat uw vader het huwelijk weigerde omdat uw vader de commandant te oud achtte en omdat u reeds verloofd was met iemand anders (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Het feit dat uw vader hem te oud achtte, geeft de indruk dat hij wel degelijk begaan was met uw welzijn. Op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader initieel zijn verzoek weigerde omdat u reeds verloofd was met uw huidige man maar dat uw vader van gedacht veranderde toen de commandant een grote bruidsschat wou geven (CGVS p. 7) U verklaarde hier zelfs over dat uw vader meer waarde gaf aan het geld dan aan uw welzijn (CGVS p. 7). Hier kan men dus reeds een eerste discrepantie ontwaren tussen uw versie op de DVZ en uw versie op het CGVS. Daar waar uw vader bij de versie op de DVZ het huwelijk weigert omwille van uw welzijn en u blijft steunen doorheen uw vluchtrelaas (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5) is hij bij uw versie op het CGVS een vader die meer bezorgd is om geld dan om het welzijn van zijn dochter. Tijdens de versie op het CGVS gaat uw vader zelfs nog verder en sluit hij u samen met de commandant op in een kamer en mishandelt uw vader u met een mes (CGVS p. 8). Uw versie over deze episode van uw vluchtrelaas klinkt echter helemaal anders tijdens het gehoor bij de DVZ. Daar verklaart u dat uw vader in de klappen deelde en dat u werd meegenomen door uw vervolgers (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5.). Opnieuw is uw vader bij de versie die u gaf bij DVZ een persoon die u steunt, te goedertrouw is en mede-slachtoffer is van de hele ontwikkeling terwijl hij bij de versie op het CGVS u mishandelt met een mes (CGVS p. 8). Daarna verklaarde u bij de DVZ dat uw vader uw toenmalige verloofde verwittigde van de hele situatie en dat u daarna werd bevrijd (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Bij uw versie op het CGVS is het uw kleine broer die uw man achter de rug van uw vader verwittigt die u op dat moment bedreigd gedood te worden door de commandant als u niet met hem huwt (CGVS p. 7). De discrepantie van de rol die u uw vader toebedeelt in de versie bij de DVZ en die op het CGVS wordt opnieuw bevestigd. Het verschil in de handelingen van uw vader in de twee versies is zo fundamenteel dat het de geloofwaardigheid van uw problemen totaal ondermijnt.*” Deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en die door de argumentatie in het verzoekschrift niet worden ontkracht, worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.5. Verzoeksters algehele geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat haar vluchtverhaal onmogelijk kan kloppen volgens de wetten van tijd en ruimte. Zo acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat verzoeksters echtgenoot in drie à vier dagen, binnen welke tijdspanne hij in Italië tevens een visum voor Pakistan diende aan te vragen alvorens hij kon afreizen, vanuit Italië via Pakistan naar Afghanistan zou hebben kunnen reizen om verzoekster te bevrijden. Met de argumentatie in het verzoekschrift dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid in welke tijdspanne verzoeksters echtgenoot erin geslaagd is een visum te verkrijgen en naar Afghanistan af te reizen, dat een duurtijd van drie à vier dagen kort lijkt teneinde dit te realiseren doch geenszins onmogelijk is, dat het uitvaardigen van de nodige reisdocumenten naar alle waarschijnlijkheid in het kader van een spoedprocedure is gebeurd en dat de reis van Italië naar Afghanistan op zich sowieso in een korte tijdspanne kan gebeuren, komt verzoekster in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het uiten van speculaties van harentwege, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee zij aldus niet vermag bovenstaande bevindingen te ontkrachten, noch haar verklaringen in dit verband geloofwaardig te laten schijnen. Ook het louter herhalen van haar ongeloofwaardig bevonden verklaringen volstaat in dit verband niet.

Waar verzoekster nog aanhaalt dat aan de kopie van het administratief dossier dat werd overgemaakt aan haar raadsman het gehoorverslag van haar echtgenoot niet werd toegevoegd zodat diens verklaringen niet kunnen geverifieerd worden, benadrukt de Raad dat indien verzoeksters raadsman een gevraagd document niet toegezonden kreeg, het hem vrij stond om dit document opnieuw aan te vragen. Dat verzoekster en haar raadsman de verklaringen van haar echtgenoot niet geverifieerd hebben doet overigens niets aan de correctheid van de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster verklaarde dat zij dacht dat haar man zich in

Pakistan bevond op het moment dat hij door haar kleine broer werd verwittigd dat zij door haar vader en de commandant was opgesloten en dat zij vermoord zou worden indien zij niet akkoord zou gaan met het huwelijk met de commandant, terwijl haar echtgenoot stelde dat hij zich op dat moment in Italië bevond.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoekster opgediste relaas. Het door verzoekster als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012 vermag niet de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen. Dat gedwongen huwelijken, huwelijken met minderjarige meisjes en huiselijk geweld wijdverspreid zijn en ook geaccepteerd worden door een groot gedeelte van de Afghaanse bevolking en dat geweld tegen vrouwen in heel Afghanistan op grote schaal voorkomt, betekent immers niet dat verzoeksters relaas waarheidsgetrouw is.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen ook de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten, noch het litteken op haar handen, de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin om te buigen. De Raad stelt vast dat de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing in voorliggend verzoekschrift niet wordt betwist laat staan ontkracht zodat deze motieven door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct dat het feit dat verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië geen uitstaans heeft met de problemen die zij inroept om hier in België in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas, toont verzoekster evenmin aan dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) dat er voor burgers in het district Dahana Ghuri, waarvan verzoekster afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Dahana Ghuri geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad verwijst in dit verband naar zijn recente rechtspraak (o.a. arrest nummer 105 479 van 20 juni 2013, arrest nummer 103 453 van 24 mei 2013 en arrest nummer 100 876 van 12 april 2013) waaruit blijkt dat zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van de Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en de SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 oordeelden dat burgers in de provincie Baghlan een reëel risico op ernstige schade lopen in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat Kabul een intern vestigingsalternatief kan vormen om de onveilige situatie in de provincie Baghlan te vermijden.

De Raad leest met verzoekster in de update inzake de recente evolutie van de veiligheidssituatie in Afghanistan (SRB "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013) als volgt: *"Er vinden elke maand significante aanslagen plaats in de provincie Baghlan, maar in totaal zijn het er erg weinig. Het aantal aan AOG toegeschreven incidenten bereikt tot de zomer op geen enkel moment meer dan tien per maand. Vanaf juni flirt het aantal met de 20 per maand. Baghlan absorbeerde veel van de AOG activiteit die zich voorheen in Kunduz voordeed. Het aantal AOG-aanslagen nam met 88% toe t.o.v. 2011 maar bleef ver onder het niveau van 2010. (...) Het wapen bij uitstek voor de AOG's is de IED. In 2012 nam het aantal IED ontploffingen met meer dan 65% toe t.a.v. 2011, naar 82 van januari tot november. (...) (SRB 21 maart 2013, p. 26). en "(...) In het noorden nam het geweld overal af, met uitzondering van Baghlan en Faryab"* (SRB 22 maart 2013, p. 33). Verzoekster wijst er in het verzoekschrift correct op dat het aantal 'AOG-initiated attacks' in 2010 222 bedroeg, dat er in het jaar 2011 een gunstige evolutie was naar 82 gevallen doch er in het jaar 2012 opnieuw een stijging van 88 % waar te nemen was naar 154 aanvallen (SRB 22 maart 2013, p. 36). De Raad is met verzoekster van oordeel dat een dergelijke evolutie bezwaarlijk een gunstige evolutie kan worden genoemd.

Gelet op het hoger aangehaalde standpunt van het Commissariaat-generaal en de Raad inzake de veiligheidssituatie in de hele provincie Baghlan en de vaststelling dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie er in 2012 nog op achteruit is gegaan ten opzichte van 2011, kan niet in alle redelijkheid worden geoordeeld dat er voor burgers in het district Dahana Ghuri in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, louter omdat er in de informatie gevoegd aan het administratief dossier in dit district geen veiligheidsincidenten worden gemeld. Verzoekster merkt terecht op dat de evolutie in het jaar 2013 niet werd betrokken in de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatiebronnen zodat het onduidelijk is of de ongunstige evolutie zich voortzet in het jaar 2013 dan wel of er opnieuw een evolutie in gunstige zin is ontstaan en dat de informatiebronnen waarop het Commissariaat-generaal zich baseert onvolledig en niet afdoende recent zijn om het concrete risico in haar hoofde om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te beoordelen.

Tot slot wijst de Raad erop dat een eventueel intern vluchtalternatief in hoofde van verzoekster in casu niet aan de orde is. Uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013. Van verzoekster kan als vrouw echter niet worden verwacht dat zij zonder ondersteuning van haar familie kan leven in bijvoorbeeld de hoofdstad Kabul.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS